

hvor det skal bygges. Jeg betragter en modsat Ordning som saa meget uheldigere, som en saadan Bestemmelse, at det skal bygges paa Verftet, griber ind i en Forsvarsplan, en Flaadeplan, en Værtsdrift, en fremtidig Udvikling, saa at man endog saa kunde tænke sig det Tilfælde, at saadanne Spørgsmaal kunde faae en Afgjørelse, som gik imod Marinens Ønsker: at faae virkelige Pantserfibe og Kanonbaade byggede, og at da Bygningen af et saadant Skib kunde komme til at genere Verftet. Jeg vil med Glæde stemme for et Dampskib til Hans Majestæt, men ikke for, at det skal bygges paa Verftet. Efter disse faa Udtalelser betragter jeg de Spørgsmaal, der ligge udenfor Kampen, for udtømte, i hvert Fald fra min Side, og jeg kommer derefter til de vigtigste Spørgsmaal, til dem, hvorom den egentlige Kamp dreier sig. Det ærede Udvalgs Flertal har foreslaaet at negte Bevillingerne til Udstydningsapparater for Whiteheadske Torpedoer, til Dampchalupper, til Pantserbatterier, til en ny Pantserkanonbaad, til 2 Torpedochalupper, til 6 Stykker 14-Fods Torpedoer og flere Ting. Jeg kan ikke stemme for disse Forslag i Genhold til den Motivering, det ærede Udvalgs Flertal har givet dem; men jeg maa alligevel tildels stemme for dem ifølge min egen Begrundelse. Jeg kan ikke stemme for, at der nu bevilges Penge til at begynde paa et Pantserfibe, men jeg kan ikke følge Udvalget, naar det siger, at det ikke kan tilraade at anvende paa et enkelt Skib en saa stor Sum, naar det nævner, at „den heromhandlede Bevilling maa fremfor flere andre af de ekstraordinære Bevillinger henregnes til den stykkevisse og derved maaste ensbige Gjennemførelse af de overordentlige Forsvarsforanstaltninger“, og naar det om Kanonbaade siger, at „der er saa meget mindre Grund til at tiltræde Bevillingen, som der fra Ministeriet (i Betænkningen over Statsregnskabet for 1875—76“ — man kunde gjerne have spøit 1877 til — „foreligger en gunstig Dom over de i de senere Aar byggede upantserede Kanonbaade“. Jeg vilde betragte det som den største Lykke, der kunde opnaas for vort Forsvar, om vi havde en Plan, i hvert Fald for Marinens Vedkommende. Det vilde være saare heldigt, om der eksisterede en saadan, udarbejdet af Marinens Officerer, en Plan, hvorpaa i alt Fald Flertallet af disse kunde gaa ind, saaledes at man der kunde finde et Udtryk for, hvad der bestemte fordres til den danske Flaade, for at den kan optræde paa en Maade, som svarer til de Fordringer, Landet stiller til den. Det er ikke de samme, som man tidligere stillede, da vi endnu i sidste Krig kunde indeslutte Nordtyskland som med et Bælte og endda kæmpe i Nordstjen med Sydtydskland. De Fordringer blive ikke længere stillede til Flaaden; men selv de Fordringer, man med Rette kan stille, selv dem kan den ikke fyldestgjøre, som den nu er. Naar der næste Gang kaldes paa Marinen, hvor

finder man den da, hvor er da den Kraft, der kan udvikles, hvor er Muligheden for, at den kan udrette Noget? Det kan kun ske, naar der udvikles en Flaade efter en bestemt Plan, naar der skaffes Noget, som kan bruges til et lokalt Forsvar, og Noget, som det bliver muligt at kæmpe med ude paa Søen. Jeg tror ikke, der er Nogen her i Salen, som kan afveie, hvad der er nødvendigt for en saadan Flaade; men jeg tror, at naar en saadan Plan var udfæstet og vedtagen af Flaadens Officerer, havde den Ret til at blive vedtagen her. Men det Ministerium, der ikke har kunnet sætte en Forsvarsplan igjennem, kan heller ikke forlange, at man vilde føle sig tilfreds med en foreløbig Bevilling til en enkelt Ubetydelighed, et enkelt Skib. Det er ikke et enkelt Skib, der trænges til, men mange. Gaa vi blot en Del Aar tilbage i Liden, finde vi, at Marineministeren og Officererne i Marinen altid have udtalt, at Trangen til Skibe er stor, og hvis de Herrer havde fulgt den ærede Ordførers Udtalelser i Dag, ville de have hørt, at det ikke er Tid, men Meget, som der trænges til. Ingen kan føle sig tilfreds med en saadan Ubetydelighed som en ussel Bevilling til et enkelt Skib, men man maa have en Plan. Overfor den ærede Ordførers Udtalelser om „Glatton“, at den ikke duer, at den ikke er Noget for os, skal jeg spørge, om vi da have Noget, der svarer til den, om vi have noget Skib, der kan stilles op imod den. Den ærede Ordfører udtalte, at Pantseret spiller ikke nogen Rolle; men hvad da? Er der nogen Marine i Verden, der vover at gaa bort fra Pantseret? Her i Salen, tror jeg ikke, der er Nogen, der forstaar at veie eller bestemme, hvad det er, der skal vedtages. Nei, vi savne en Flaadeplan, hvorefter der kan arbejdes, og den høitærede Minister savner det mere end Nogen. Den høitærede Minister, der selv udtalte, at han ikke var saa sagtyndig som den ærede Ordfører og ikke kunde udtale sig saaledes som denne, og som, saa snart der er Tale om Krigsministeriet, ikke behøver en Direktør for Ministeriet, fortroster sig derimod i Marineministeriet til en enkelt Direktør og stiller sig som den, der taler som parlamentarisk Medlem for sin Direktør. Men er Flaaden tilfreds, er Landet tilfreds? Faar vi den Udvikling, der er nødvendig? Nei, vi maa have en Flaadeplan, en Plan, hvorefter Ministeren, sagtyndig eller usagtyndig, kan sige til en Ordfører eller Svemfomhelt: Det er noget Brøl, De siger; den danske Flaades Officerer have bestemt noget Andet. Jeg kunde have ønsket, at Udvalgets Flertal havde foreslaaet at følge Ministeren, hvor der er Tale om Whiteheadske Torpedoer og Torpedobaade; og jeg kan ikke negte mig den Tilfredsstillelse at gjøre det ærede Flertal opmærksom paa, at det ikke er den samme Begrundelse, der gaar igjennem de to Ændringsforslag. Paa det ene Sted henviser nemlig Flertallet til Udbandet, og paa